

Bebrejdelse mod nogen, maa det ikke blive mod Nationalbanken som Institution, ikke mod hele Nationalbankens Direktion — nogle af Direktørerne har været syge, saa dem kan man overhovedet ikke bebrejde noget i denne Sammenhæng —, men den Mand, som særlig har meldt sig overfor Offentligheden og har afgivet Tilstaaelse om, at han synes, det er udmærket, at Sandheden er blevet dulgt — ham, synes jeg, man bør holde fast ved Ansvar. Og det, man skal bebrejde ham, er ikke Lombarderingen af nogle Papirer, men det er netop det, at han — for at blive i den Spilleleg, han selv ynder at bruge — ved denne Søndags-Poker i Juli Maaned øjensynlig har fundet en endnu mere dreven Spiller i Glückstadt, som forstod at bluffe ham.

Hvad de Herrer Ministre angaar, vil jeg gerne udtale, at for mig stiller det sig saaledes, at det har gjort et sympatetisk Indtryk, at de Herrer saa uforbeholdent har taget deres Ansvar i en ussel Tid, hvor alle mulige Mennesker eller dog de fleste plejer at løbe fra deres Ansvar, og hvor navnlig hele denne *Hetze*, som man anstiller overfor Glückstadt, for en meget stor Del hænger sammen med, at de, der har Medskyld, nu søger at jage ham som Syndebuk ud i Ørkenen. Der er det for mig tiltalende og gør paa mig et ridderligt Indtryk, at de to Herrer staar op og siger: For Ministeriets Vedkommende tager vi det hele, det fulde, det udelte Ansvar. Hvilke Konsekvenser der heraf maa flyde, skal jeg i dette Øjeblik ikke komme ind paa. Det gælder efter min Mening ikke nu ved denne Behandling, og mindst i denne sene Nattetime, Fortiden, men det gælder Fremtiden; det gælder om, at Staten, Lovgivningsmagten nu — saa synes det mig — bør opfylde den Pligt at støtte vor første Landsmand H. N. Andersen paa dette for hele vort økonomiske Samfunds Liv saa skæbnesvangre Tidspunkt, at give ham den Støtte, som baade han og Formaalet fortjener.

Jeg har endnu kun til Slutning nogle faa Bemærkninger at gøre til Lovforslagets Tekst og et dertil sig knyttende Forhold. Der staar i Lovforslaget, som det nu foreligger, „at ingen af Bankens Direktører kan være Medlemmer af erhvervsdrivende Selskabers Bestyrelse eller Direktion eller være Deltagere direkte eller indirekte i Forretninger“. Jeg hilser denne Bestemmelse, som man jo fra vort Partis Side Gang paa Gang har krævet indført i de forskellige Banklove, med den største

Glæde. Dog synes jeg, at man ved Formuleringen er kommet til at skyde lidt over Maalet. Jeg vil gerne vide, hvorledes man fra Regeringens Side vil fortolke dette: at være Deltager direkte eller indirekte i Forretninger. Vil det sige, at man heller ikke kan købe en Aktie? Ganske vist ved jeg, at efter den Maade, hvorpaa man behandler Aktionærer her i Landet, kan de kun højst uegentlig siges at være Deltagere i Forretninger; de har kun at komme op med Pengene, og de maa være glade, hvis de overhovedet faar nogen af deres Penge igen. Men rent teoretisk, ud fra Lovsprogsbetragtninger, maa man siges at være indirekte Deltager i Forretninger, hvis man er Medejer, som man bliver det ved at tegne sig for Aktier eller købe Aktier. Det, man sigter til, er vel, at de paagældende ikke indirekte maa deltage i Konsortier, et Emne, som allerede Bankloven er inde paa, og det er fortræffeligt, thi det er en Ting, som bør stoppes. Naar det dernæst hedder: „Ingen Statstjenestemænd maa have Sæde i Bankraadet som Repræsentanter for private Interesser“, kunde jeg ønske, at der stod, at overhovedet ingen Statstjenestemænd maa have Sæde i Bankraadet, men det forlyder her i Bygningen, at der skal være afgivet et Løfte i Folketingsudvalget om, at det ikke er Regeringens Mening at udnevne nogen Statstjenestemand for Regeringens Vedkommende. Det vil jeg gerne have bekræftet. Nu er jo den besynderlige Konflikt mellem Tjenestens Tarv og privatøkonomiske Hensyn, som fremkom ved Kammerherre Otto Scavenius' Deltagelse i Medlemsskabet i Landmandsbankens Bankraad, der — med Rette, synes jeg — vakte saa megen Forargelse, løst. Den burde have været løst paa den Maade, at han var traadt ud for længe siden; nu er det sket paa den Maade, at man i Folketingsudvalget med eventuel Tilslutning fra vor Side siger: de skal alle ud, altsaa ogsaa han. Man tør haabe, at Regeringen nu vil erkende, at dermed maa det være forbi, den Slags Ting kan man ikke mere have. Tænk, hvad det vil sige, at en Bank som Landmandsbanken, der havde store pekuniære Interesser i Transatlantisk Kompagni — nu ser vi bedst hvor store —, har en Mand som Direktøren i Udenrigsministeriet knyttet til sig. Hvordan skulde en Konkurrent til Transatlantic kunne raadføre sig med O. Scavenius? Enten maa han ikke bryde sig om Landmandsbanken og de med Landmandsbanken forbundne Selskaber, som han er